ПСИХО ПЕРЕВЕРТНІ



ЖОРСТОКА ВСЕЛЕННА ПЕРЕВЕРТНІВ. КНИГА ПЕРША

ЖАСМІН МАС

ЖАСМІН МАС

Психо Перевертні

Psycho Shifters

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Psycho Shifters, Jasmine Mas.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Пролог

СЕЙДІ

Я чекала, поки важкі кроки Діка стихнуть.

У таверні стояла моторошна тиша, бо звір пішов.

Усмішка розпливлась на моєму обличчі, і я зістрибнула з ліжка. Хоча *ліжко* було щедрим словом: я спала на подряпаній ковдрі, розстеленій на дерев'яній підлозі.

Але все одно це був чудовий день. Настав час забрати мою молодшу сестру Люсінду, щоб ми могли насолодитись свободою.

Я дістала вкрадену скріпку й почала просувати її в замок дверей. Це забрало в мене чимало часу: мої малі десятирічні пальці ковзали й терпли, поки я їх викручувала.

Клац.

Двері відчинились, і я поспішила звільнити Люсінду з її кімнати, де було нормальне ліжко, стіл і комод, на відміну від моєї майже порожньої.

Ми обидві були слугами Діка, але мене він *ненавидів*, а Люсінду, схоже, терпів. Я не знала, чому він ставиться до нас по-різному, але Люсінда була шестирічним ангелом доброти, тож я сподівалась, що так буде й далі.

Його гнів я могла витримати.

Хихочучи й сміючись, ми схопили свої старі вовняні пальта й зашнурували чоботи. Мої були на кілька розмірів замалі, але

мені було байдуже: я надто раділа, що ми підемо в ліс, подалі від таверни.

Я тримала Люсінду за крихітну руку, коли ми вийшли на холод світу перевертнів.

Холодний вітер завивав, а товстий шар снігу вкривав землю підступною, крижаною кіркою.

Сьогодні червоне сонце стояло високо в небі й палало теплом.

Лютий холод не бив нас у обличчя й не відбирав дихання, як зазвичай. Натомість сніжинки ліниво кружляли з частково блакитного неба.

Це був чудовий літній день, імовірно, найтепліший за рік.

Я озирнулась то в один бік, то в другий через бруковану вулицю, що тяглась перед кількома крамницями, публічною бібліотекою й таверною Діка.

Бібліотека була єдиним місцем, куди Дік іноді дозволяв нам ходити, і ми її обожнювали, але сьогодні нам не можна було туди, бо хтось міг нас побачити й донести.

Дік був нашим господарем, а ми його слугами.

Цього ранку він замкнув нас у наших кімнатах і поїхав на своєму юката в сусіднє містечко залагодити справи. Оскільки нас обох ще дітьми покинули в його таверні як сиріт, ми були власністю Діка.

Усі в місті це знали.

Тепер повз нас не цокали копитами волохаті коні цього світу. Зазвичай я обожнювала дивитись на цих звірів із довгою, кудлатою ізолювальною шерстю, що допомагала їм виживати в смертельному холоді світу.

Але зараз я раділа, що ніхто на них не їздить: це означало, що ми можемо втекти непоміченими.

Я міцно тримала Люсінду за руку, коли ми перебігли дорогу й помчали в густий ліс. Ми бігли, і бігли, і залишили позаду розлогу долину з містечком.

— Нарешті ми вільні від звіра! — крикнула я, коли ми мчали глибше в ліс, огинаючи товсті стовбури.

Соснові голки заступали небо, а прогалини між гілками відкривали високі білі гори, що оточували долину.

Люсінда бігла попереду, хихочучи, як божевільна. Вона любила, коли ми гралися в «мандрівників» і ганялись одна за одною по схилу.

— Я тебе спіймаю! — загорлала я й клацнула зубами в її бік.

З руками, виставленими перед собою, як пазурі, я вдавала альфу-воїна.

Люсінда закричала ще голосніше й обернулась. Вона націлила на мене палець, як пістолет, і сказала: — Пух, пух.

Моє тіло затрусилось, ніби від сили несправжніх куль, але я йшла далі й клацала на неї зубами, як звір.

У світі перевертнів було два типи людей.

Нижчий рівень складали нулі: перевертні-нулі, непоказні, але їх було більшість. У світі жило приблизно п'ятдесят тисяч людей, і дев'яносто дев'ять відсотків із них були нулями.

Це були ми.

Натомість верхній рівень складали АБО.

Бети були найпоширенішими АБО. Вони були солдатами цього світу. Сильніші й швидші за нулів, вони жили довше, але не могли перекидатись.

Дік був одним із них.

Альфи були найкласнішими АБО. Вони були воєначальниками цього світу, величезними й безсмертними, і кожен перекидався у власного звіра з легенд.

Нарешті, омеги були дуже шановані й безсмертні. Вони перекидались у маленьких, нешкідливих створінь, були фізично досконалими. Альфи були одержимі ними.

Але останнім часом жінка в новинах казала, що альфи вимирають, бо омеги були єдиними перевертнями, які могли народжувати АБО, а в цьому світі їх не лишилось.

Я не розуміла, як АБО можуть зникати, коли вони безсмертні, але вирішила, що я, певно, надто мала, щоб це збагнути.

Більшість нулів проходила тест біля священного озера, коли їм виповнювалось двадцять, щоб дізнатись, чи вони АБО. Але АБО були фізично сильними ще до того, як проходили свою трансформацію.

Мене це не турбувало.

Слуг ніколи не тестували. АБО походили з елітних родин з елітною кров'ю. Вони не були небажаними сиротами, залишеними в барі.

Я знизала плечима: я звикла не бути особливою.

Переді мною Люсінда підстрибнула й схопилась за гілку. Її довге біляве волосся розвівалось за нею, поки вона безстрашно дерлась угору.

Я йшла слідом, холодна кора впивалась у мої долоні. Ми стрибали й перелітали з гілки на гілку.

Я сміялась від захвату.

Коли ми піднімались дедалі вище на величезне хвойне дерево, заторохтіли єноти. Ми помахали пухнастим малюкам.

Один помахав у відповідь, один агресивно засичав, а ще один шльопнувся животом у сніг. Люсінда захихотіла й помахала тому, що махав, її червоні очі були широко розплющені від подиву.

— Це пухнастий зайчик, — сказала вона, сміючись до сліз.

Я кивнула, бо в мене не було серця її виправляти. Люсінда обожнювала зайчиків.

Нарешті ми добрались до самого верху величезної сосни. Засніжені гори здіймались навколо нас, і все, що було видно до обрію, було холодним, білим і безлюдним.

Світ перевертнів був крижаним, безплідним місцем.

Він був іще нещаснішим, коли ти два слуги-нулі під п'ятою бети.

Угорі на нашій жердині я в мільярдний раз бажала, щоб у нас виросли крила, ми полетіли до порталу й вирушили в інший край. Десь, захований у засніжених лісах, було кілька порталів до світу фей і один, що вів у світ людей.

Принаймні так я читала в одній книзі. Там портали описувались як закручені чорні вихори, що засмоктують людину, якщо підійти надто близько. Дорослі завжди говорили про них притишеним шепотом.

Але це не мало значення. Портали були небезпечні.

Наразі перевертні воювали з фейською королевою: вона слала чудовиськ у цей світ, а АБО відбивались. Подейкували, що вона хоче собі цю землю.

Я спробувала уявити величезного звіра, що реве лісом.

Коли великі дерева гойдались на вітрі, що завивав, це було нескладно. Холодні пориви пробігали кронами, і ми хихотіли, поки наша жердина небезпечно хиталась.

Довго ми сиділи на верхівці й розповідали одна одній улюблені історії з бібліотеки: казки про фантастичних істот із далеких світів.

Навколо нас сідали птахи, а внизу шурхотіли гілками білки й єноти. Червоне сонце цілувало наші підняті обличчя, і ми грілись у день своєї свободи.

Нарешті, коли сонце опустилось низько, а вітер почав верещати крижаною люттю, ми злізли зі свого притулку й поплелись назад до в'язниці.

Тієї ночі, в давній розхитаній таверні, де ми жили, Дік повернувся з поїздки.

Він випустив нас із наших кімнат і повідомив, що перевертень із міста помітив нас, коли ми лазили деревами.

Дік зі злістю дивився на нас обох, але я стала перед Люсіндою, щоб її захистити.

Вона була не просто молодша за мене: вона була менша й тендітніша. Її великі рубінові очі й біляве волосся пасували до її сором'язливої, милої вдачі.

У нас обох були червоні очі, але люди описували мої як полум'яні вогні неприємностей, а її як гарні, іскристі рубіни.

Я не дозволю чудовиську відібрати в неї цю іскру; у мене ж її ніколи й не було.

— Це моя провина. Я відімкнула наші замки й витягла її з собою. Вона не хотіла йти, — сказала я, не відводячи від нього погляду.

Дік скреготав зубами, і його очі примружились від роздратування, як завжди, коли я на нього зиркала. Він казав, що мої очі лякають.

Люсінда вчепилась обома маленькими руками в задню частину мого потертого пальта, її пальці тремтіли об мене. Я хотіла випатрати Діка за те, що він її лякає.

— Ти тільки й робиш, що створюєш проблеми, — сказав Дік.

Біль пронизав мою голову, коли він схопив мене за довгий білий хвіст і потяг коридором.

Люсінда плакала й побігла слідом, але я жестом показала їй лишитись на місці. З тремтячим підборіддям вона кивнула й

пішла ховатись під ліжко, як завжди, коли він робив мені боляче.

Я вишкірилась, коли Дік схопив мене за шию, але я не мала шансів проти його бетової сили.

Він штовхнув мене в мою порожню кімнату, грюкнув дверима й зняв пасок.

Я міцно закусила губу й уявляла, що я велика альфа-воїтелька.

У своїй уяві я оберталась проти Діка його власним насильством.

За кожен удар його паска, за кожну краплю крові, що покидала моє тіло, я завдавала йому болю.

Він верещав і звивався, благав мене зупинитись, поки я била його своїми величезними кулаками.

Я не зупинялась; я не мала жодного милосердя.

Але це було лише в моїй уяві.

Сльози текли моїм обличчям, і я кричала, поки голос не став хрипким і зламаним.

Дік бив мене без кінця.

Коли побиття закінчилось і Дік пішов, коли я послизнулась у власній крові, намагаючись підвестись, я пообіцяла собі, що наступного разу не плакатиму.

У бібліотечних книжках великі авантюристи ніколи не плакали, тож і я не плакатиму.

Навіть якщо я не альфа, я могла бути сильною, як вона.

Інакше мені б ніяк не вижити.

1. Священне озеро

СЕЙДІ

Кров стікала по моїй руці й крапала на підлогу, яку я намагалась відмити.

Я зітхнула й пошукала внутрішнього спокою, бо це був просто ще один паршивий день у світі перевертнів.

Тріск.

Знову Дік хльоснув паском по моїй спині, і гучний звук прокотився порожньою таверною.

Моя кров бризнула.

— Тепер ти наробила бруду. Прибери, — Дік нахилився вперед, і його слина потрапила мені на обличчя.

За ці роки Дік став дедалі гіркішим і нерозумнішим, що вражало, бо починав він як жорстока купа лайна.

Особисте зростання *не* було його сильною стороною.

Моя спина немилосердно горіла.

Я втомлено потерла очі й закашлялась від того, як димний запах бети Діка дер мені горло.

— Швидше мий! — заволав він і хльоснув паском із силою бети.

Дік був колишнім «героєм» бетівської війни. *Герой* явно було суб'єктивним терміном.

Я б назвала його *чудовиськом*, *свинею*, *покидьком*, *купою лайна*, *шльондрою*, але не героєм.

Знову Дік безжально розпоров мою шкіру.

У двадцять років я починала думати, що Дік має щось проти моєї плоті й активно намагається прибрати її з мого тіла.

Найкраще припущення: він заздрив, що моя шкіра така золота й блискуча.

Відкриті рани на спині пекли, поки я терла підлогу швидше, і я фантазувала, як беру щітку й заштовхую її йому в горло.

Таверна була порожня, і я прибирала кривавий безлад після бійки в барі, яку я затіяла, коли якась бета вхопила мене за дупу.

Я була нікчемною слугою-нулем, тож перевертні лапали й тицяли мене, як річ.

Відвідувачі ще й глузували з мого неприродного вигляду. Мої очі були криваво-червоні, волосся платиново-біле, а шкіра золотисто-бронзова.

На жаль, при зрості п'ять із половиною футів і вазі ледь сто двадцять фунтів я була дрібним нулем. Точно одна з найслабших людей у всьому світі перевертнів.

Ну, крім Люсінди.

Моя сестра теж була приблизно мого розміру, але менша, бо була молодша.

Різниця лише в тому, що її волосся було золотисто-медовим біляво-русявим, тіло трохи пишнішим, а обличчя трохи м'якшим.

Тепер Люсінда була далеко в школі, поки їй не виповниться вісімнадцять.

У світі перевертнів дітей відправляли жити до школи з тринадцяти до вісімнадцяти. Багато дітей гинуло на морозі, тож олігархія не витрачала зусиль на їхнє навчання, поки їм не виповнювалось тринадцять.

Через це ще довгі, прокляті два роки я мала жити сама з Діком, у якого психічне здоров'я було гірше, ніж у каменя.

Єдиним плюсом було те, що Дік не чіпав Люсінду.

Він любив зосереджуватись на мені, аж я дивувалась, чому він просто не вб'є мене.

Щодня я влаштовувала хаос, і щодня він хльоскав мене паском.

Це було майже як рутина.

Я досі чекала на момент, коли ми відійдемо від насильства й почнемо новий розклад із медитації, ведення щоденника й ділення почуттями.

Натомість це була тотальна війна.

Мій останній план полягав у тому, щоб годувати щурів у моїй кімнаті настільки багато вкраденого сиру, щоб вони об'єднались у маленьку армію.

Дім Діка тепер був домом щурів.

Я сама собі хихотіла, коли три щури шмигнули по дальній стіні бару, залазячи під поламані стільці в пошуках іще їжі.

Від вигляду цих маленьких паскуд, що гасали й жили на повну в таверні, мені ледь не наверталися сльози.

Вони були такі милі й так безжально вторгались у домівку Діка. Це надихало.

Покидьок знову хльоснув паском по моїй спині, і моя усмішка перетворилась на гримасу.

Я закусила нижню губу, щоб зупинити мовчазний крик, що намагався пробитись угору моїм розбитим горлом.

Мої очі запекли початком сліз. Є межа болю, яку може витримати моє тіло.

Він бив чортівськи сильно.

Ще більше моєї крові розтікалось по червонодеревній підлозі, яку я намагалась прибрати.

Лють почала зростати в мені, аж мої руки затремтіли, а серцебиття загупало у вухах.

Учора, коли мені виповнилось двадцять, я прокинулась і вирішення всіх моїх проблем стало очевидним.

Мені треба було вбити Діка.

Мій план завжди був терпіти побиття Діка, поки Люсінда не повернеться зі школи за два роки.

Учора я прокинулась із палким бажанням убити цього покидька.

Два роки було надто довго.

Дік мав померти. Зараз.

Може, я знайшла б таємне місце порталів до іншого світу, а може, олігархія стратила б мене.

Так чи інак, якби Дік був мертвий, він не міг би скривдити ні мене, ні Люсінду.

Це був ідеальний план.

— Вдар мене ще раз. Подивись, що буде, — мій голос був хриплим і понівеченим від років криків і знущань.

Я плюнула на підлогу перед його чоботом.

Рум'яне обличчя Діка почервоніло ще дужче, а очі спалахнули гнівом.

Він загнав свій чобіт зі сталевим носком мені в живіт і змахнув пасом.

— Нікчемна повія! — Його очиці-намистини блиснули, а щоки затремтіли від люті. Дік не вмів обирати слова.

Це була історія стара, як світ. Слуга на колінах, закривавлений, а над нею розлючений господар.

Але мені завжди подобались темніші книжки, де слуга вбиває господаря й купається в його крові.

— Я Сейді, а не повія, — я схопила пасок посеред змаху, і його очиці-намистини розширились від подиву.

Час зупинився, поки ми обоє трималися за край зброї.

Я зосередилась на важелі в моєму мозку: маленькому перемикачі, який, якщо його правильно перевернути, звільняв мене.

Заціпеніння ввімкнулось.

Нескінченне заціпеніння.

Холодне полегшення.

Усі мої емоції зникли з буття, і світ став менш яскравим. Барви мали менше відтінку.

Мої розсіяні, емоційні думки розтанули в прохолодному нічому.

Нескінченна лють, біль, смуток просто зникли. Я була сконцентрована лише на загрозі й на її усуненні.

Це була єдина причина, чому я пережила підліткові роки під дедалі жорстокішим знущанням Діка.

Перемикач у моєму мозку перетворював мене на беземоційну суку, що могла пережити будь-що.

Єдиним мінусом було те, що заціпеніння потребувало перезарядки після кожного використання.

Коли мені виповнилось дванадцять, голос у моїй голові раптом з'явився.

Він прийшов надто пізно, щоб урятувати мій голос, який став хрипким від криків під час побиття, але він тримав мене живою.

Тепер усе всередині мене було холодне, холодніше за льодовики надворі.

Підсікти йому ноги. Забрати пасок. Обмотати навколо горла й убити.

Дік отямився від шоку, і оскал скривив його обличчя. Посмикування правої брови було його видачею.

Ось-ось стане ще кривавіше.

Дік шарпнув руку назад і жбурнув моє тіло вперед, але я не відпустила пасок.

Поверхове поранення плоті, внутрішніх ушкоджень немає. Підсікти ногу. Вибити йому передню хрестоподібну зв'язку.

Мої ноги рвонули вперед, і я підсікла йому ноги. Дік гепнувся об підлогу й розтрощив стільці в порожній таверні.

Він випустив пасок.

Обмотати навколо шиї.

Він ревів на підлозі, і я стрибнула. Перш ніж він встиг ворухнутись, пасок уже був у мене на його шиї, і я його душила. Його великі, м'ясисті лікті відмахнулись назад і вдарили мене по ребрах. Він зламав кістку, а я й не здригнулась.

Тугіше.

Коли я була заціпеніла, біль не відчувався.

Дік борсався й гепнув моїм тілом назад об стіл, але я його не відпустила.

Його набрякле обличчя побуріло, а очиці-намистини вилізли з голови.

— Я тебе прийняв. Я тебе врятував, — Дік хапав повітря, борючись за життя.

Бити людину не означає її рятувати.

Довгі, огидні шрами спотворювали мій торс, піднесені білі краї були суворим нагадуванням про кожне побиття.

— Ні, ти мене бив.

Убий його.

Він закашлявся, коли я затягла тугіше й сильніше потягла за пасок на його шиї.

Знадобилась вічність, щоб задушити бету, а шия Діка була товстіша, ніж у більшості, але заціпеніння було байдуже.

Я нікуди не поспішала.

Раптом двері таверни розчахнулись. У дверях стояла людина.

Мене злякав несподіваний шум, і заціпеніння вимкнулось. Іноді таке траплялось, коли я лякалась.

Тепер емоції душили мене, а мій бік до біса болів там, де його вдарив Дік.

У дверях стояв загорнутий у плащ непроханий гість.

Поривчастий, крижаний вітер увірвався в кімнату й шарпнув його одяг із каптуром.

— Олігархія отримала звістку, що за цією адресою мешкає двадцятирічна слуга. Новий наказ: усі слуги теж проходитимуть тест біля священного озера, — сказав глибокий чоловічий голос.

Це не було питання.

Сніговий вітер завивав позаду непроханого гостя, і він розхилив плащ, показавши величезний кулемет.

Техніка погано працювала в морозі без допомоги, тому зброя світилась блакитним фейським чаклунством. Було дивно, які пристрої працюють у цьому світі, а чари були надзвичайно дорогими й рідкісними.

Я відпустила Діка зі своєї хватки.

Я не могла його вбити, не розлетівшись на шматки, що було прикро.

Без передмов постать кинула в мене теплий плащ (мабуть, це його фішка), схопила мене за шию й виштовхнула в мерзенний холод.

Дік мовчки йшов за нами, поки ми хрумтіли по товстому снігу.

Я подякувала місячній богині, що на мені були товсті чоботи.

Була зима, тож температура була далеко нижче нуля, а суміш снігового граду била крізь мою потерту куртку.

Криваві рани на спині пекли, але я відчувала, як шкіра починає трохи вкриватись струпом.

Усі перевертні-нулі могли загоювати рани за кілька днів. Кровотеча зі спини вже припинялась, і з досвіду я знала, що вони повністю затягнуться шрамами приблизно за три дні.

На відміну від АБО, які не залишали шрамів, на мені шрами лишались страшенні.

Коли від'ємні температури кололи мою шкіру, вона пекла неприродним теплом обмороження.

Я тремтіла, але виживу.

Якщо доросла нуль-перевертень не лишається на морозі цілу ніч, вона виживе.

Видимість була ніяка, а хвилини минали розмитою білою плямою.

Тоді чолов'яга в плащі, що тримав мене за шию, штовхнув мене вперед, і я впала на коліна в товстий замет.

Крізь крижані вії я подивилась угору.

Я стояла на колінах на краю священного озера.

Гори й сосни відбивались у спокійній поверхні озера.

Сніг падав густо й швидко, але зникав у повітрі, і ніщо не торкалось незамерзлої води.

Подейкували, що його зачарували феї тисячі років тому, задовго до війни.

Я здригнулась і зітхнула від виснаження.

Усі знали, що АБО завжди фізично більші й імпозантніші, ще до своєї трансформації.

Це було безглузде доручення.

Чоловік у плащі заговорив, його голос був низьким і грубим.

— *Боже сонця, ти благословляєш нас. Зроби чорною половину озера для звіра альфи, зроби фіолетовою чверть озера для сили бети й зроби жовтим край ріки для насіння омеги.*

Перш ніж я встигла відреагувати, він дістав довгий, зловісного вигляду ніж, розрізав мою руку й підняв її над озером.

Моє передпліччя горіло, коли він перевернув мою руку й стиснув.

Як у сповільненій зйомці моя кров упала до поверхні.

Порив вітру вдарив об червоні краплі, і це було, ніби саме повітря намагалось їх перенаправити, відчайдушна спроба зупинити події, що розгортались.

Моя кров бризнула на засніжені береги.

Проте одна крапля поцілувала поверхню срібного озера.

Озеро стало чорним: кожна крапля.

Чорним, як північ, чорним, як без душі.

Чорним, як альфа.

Нескінченна темрява чорного озера контрастувала з чистою білизною засніженої долини.

Альфи були жорстокими, жахливими й надзвичайно рідкісними.

Поки мої вуха ревіли, а коліна тремтіли, мій піт порушив закони фізики: він виступив на кожному дюймі моєї замерзлої плоті.

Жінок-альф не було.

Ніколи.

Перш ніж я щось зробила, Дік схопив мене за руку й смикнув назад. — Ти влипла, повіє.

Він потяг мене геть, але чоловік у плащі схопив мої руки й вирвав мене з Дікових лап.

Незнайомець перекинув мене через плече й помчав густим лісом. Біжучи, він підняв кулемет і стрільнув у бік Діка.

Я сподівалась, що кулі влучили.

Мій зір розмився, коли дерева пронеслись навколо мене.

Альфи були злими психами, що перекидались на жахливих звірів.

Їх шанували, як богів.

Лютих, жахливих, психотичних, безсмертних богів.

Військових лідерів. Жорстоких охоронців порталів.

Альфи билися з чудовиськами, бо *самі були* чудовиськами. Альф лишилась жменька. Кожного обожнювали й боялись.

Тепер я була однією з них.

Я насилу дихала крізь плече в животі й жах, що паралізував мій мозок.

Мій зір став калейдоскопічним.

Тоді крізь густі сосни я побачила озеро. Я не знала справжнього, лячного, кров у жилах холодного страху аж до цієї миті.

Озеро більше не було чорним.

Воно було криваво-червоним.

За словами олігархії, феї зачарували озера, щоб вони набували трьох кольорів, і червоний серед них не був.

Мої очі наповнились сльозами жаху, а у вухах засвистіло, ніби в тунелі.

Я молилась, щоб мої очі грали зі мною злий жарт.

Нарешті я знепритомніла.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/psycho-shifters/